

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **P. V. H.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2025, č. j. CPR-29743-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2025, č. j. CPR-29743-2/ČJ-2025-930310-V230 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

„napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 8. 2025, č. j. KRPA-259480-19/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 24 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je žalobce oprávněn pobývat nebo která jej přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování cizince podle § 179 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to ohledně otázky, zda žalobce nemá povolení k pobytu v jiném státě EU nebo zda neprobíhá řízení o žádosti o takové povolení, které by žalobce opravňovalo i k pobytu na území ČR. Z podkladů ve spise je zřejmé, že žalobce podal žádost o vydání povolení k pobytu v Polsku, musí tedy figurovat v informačních systémech Polské republiky. Správní orgán I. stupně se nevyjádřil k rozporu mezi existencí žádosti s podacím razítkem a informací o tom, že žalobce v polském informačním systému nefiguruje. Správní orgán měl zjistit existenci řízení o pobytové oprávnění v Polsku a to, zda toto řízení stále probíhá nebo již bylo ukončeno a s jakým výsledkem. To je významné pro posouzení otázky, zda je pobyt žalobce v ČR skutečně neoprávněný a popř. toho, zda uložení správního vyhoštění ze států EU včetně Polska nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaný vyjádřil pochybnosti o pravosti podané žádosti, nicméně není jasné, z čeho dovozuje, že by měla být označena razítkem originál a měla by obsahovat ochranné prvky, takové zjištění je nepřezkoumatelné. Závěry žalovaného jsou založeny na domněnkách a pochybnostech, žalovaný měl poslat polské straně kopii žádosti a vyžádat si její stanovisko, zda byla skutečně podána žalobcem, zda o ní bylo zahájeno řízení a s jakým výsledkem. Žádost je přitom opatřena jeho jménem, podacím razítkem, datem podání a číslem jednacím žádosti.
4. K výroku ohledně počátku doby, po kterou nelze umožnit vstup, namítal, že z ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá pravomoc stanovit tento počátek zvoleným způsobem, počátek doby byl stanoven nezákonně. Je třeba vycházet z toho, že tato doba začne běžet prvním dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoli až vycestováním cizince. To implicitně vyplývá i z § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Tento výrok je tak nicotný.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

5. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání a rozhodnutí a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a na spisový materiál. Vypořádal se i s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Z ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců sice nevyplývá výslovná úprava počátku běhu doby, po kterou nelze umožnit vstup, nicméně ze systematiky a účelu této právní úpravy vyplývá, že tato doba je sankcí, která má postihovat období po opuštění území členských států EU a smluvních států, nikoli dobu, kdy cizinec na území neoprávněně setrvává. Stanovení počátku doby od okamžiku vycestování je v souladu s účelem institutu správního vyhoštění, jehož smyslem je zamezit návratu cizince na území po určitou dobu po jeho odjezdu. Tento výklad odpovídá dlouhodobé správní praxi a je akceptován i judikaturou, podle níž takovéto stanovení počátku doby, po kterou nelze umožnit vstup, samo o sobě nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Rozhodnutí není ani nicotné, ani nezákonné.
8. Žalobce neuplatnil žádnou novou námitku, ke které by se již žalovaný nevyjádřil v napadeném rozhodnutí. Za daných okolností nelze od správního vyhoštění upustit.
9. Měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, ve svém postupu neshledal pochybení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
15. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
16. Podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.
17. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo na základě toho, že v ČR pobýval od 24. 5. 2025 do 17. 8. 2025 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl dne 17. 8. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR, předložil cestovní doklad, v němž bylo vylepené již neplatné maďarské vízum, a dále maďarské povolení k pobytu platné od 14. 8. 2023 do 23. 5. 2025, jiné doklady či povolení k pobytu nepředložil. K žádosti policie maďarské orgány potvrdily, že žalobce disponoval povolením k pobytu platným do 23. 5. 2025, v současné době platným povolením k pobytu v Maďarsku nedisponuje. Ve spise se nachází fotokopie žádosti o pobytové oprávnění v Polsku (resp. první strana žádosti), kde je vyplněno jméno žalobce, žádost je datována dne 21. 5. 2025, nachází se na ní otisk razítka se dnem 21. 5. 2025. Dne 18. 8. 2025 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Žalobce při svém výslechu téhož dne uvedl, že do Evropy přiletěl dne 10. 9. 2023 do Maďarska, neboť měl maďarské vízum, do ČR přijel asi dne 2. 5. 2025 za prací, je si vědom toho, že mu dne 23. 5. 2025 uplynula platnost maďarského povolení k pobytu, uvedl, že v Polsku podal žádost o povolení k pobytu, v ČR o pobyt nežádal, nevycestoval, protože zde chtěl zůstat a pracovat. Je ženatý, má dvě děti, rodina žije v domovském státě, je s nimi v kontaktu na dálku a má se kam vrátit, v ČR nemá nikoho, pracoval tu bez povolení, přespával u kamarádů, nic v ČR nevlastní a nemá zde žádné významné vazby, je zdravý, zdravotní pojištění nemá, nemá překážku ve vycestování. Správní orgán I. stupně odeslal dne 18. 8. 2025 žádost polské straně (společnému centru) o ověření pobytu žalobce v Polsku, kde uvedl, že dle sdělení žalobce tento má podanou žádost o pobyt v Polsku, správní orgán požádal o ověření pobytu žalobce, jeho specifikaci (druh pobytu, platnost od do) a o sdělení, zda žalobce může na případný pobyt cestovat v rámci schengenského

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

prostoru k dnešnímu dni. Dle sdělení ze dne 18. 8. 2025 (č.l. 15 spisu) Centrum policejní a celní spolupráce Kudowa Slone v rámci mezinárodní policejní spolupráce uvedlo, že osoba žalobce nefiguruje v informačních systémech SG PR.

18. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 8. 2025, správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce pobýval od 24. 5. 2025 do 17. 8. 2025 na území ČR neoprávněně, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V odvolání žalobce namítal, že podal žádost o pobytové oprávnění v Polsku. V napadeném rozhodnutí žalovaný potvrdil závěry prvostupňového rozhodnutí, vypořádal se s námitkami žalobce.
19. Soud shledal, že skutkový stav ohledně neoprávněného pobytu žalobce v období od 24. 5. 2025 do 17. 8. 2025 byl ve věci dostatečně zjištěn. Správní orgán I. stupně se jednak zabýval otázkou platnosti maďarského povolení k pobytu, kdy dotazem na příslušné maďarské orgány ověřil, že toto povolení k pobytu bylo platné pouze do 23. 5. 2025. Stejně tak postupoval ohledně případného řízení o pobytové oprávnění v Polsku, a to na základě tvrzení žalobce o podání žádosti o pobytové oprávnění v Polsku, k čemuž doložil kopii první strany žádosti. Správní orgán I. stupně se v rámci mezinárodní policejní spolupráce obrátil prostřednictvím společného centra na polské orgány k ověření pobytového statusu žalobce v Polsku. V žádosti přitom uvedl informaci, že dle tvrzení žalobce tento má podanou žádost o pobytové oprávnění v Polsku, uvedl identifikační údaje žalobce. Nebylo nezbytné, aby správní orgán I. stupně přikládal přímo kopii žádosti, neboť v žádosti polským orgánům sdělil všechny podstatné informace. Zároveň požádal o ověření pobytu žalobce, jeho specifikaci (druh pobytu, platnost od do) a o sdělení, zda žalobce může na případný pobyt cestovat v rámci schengenského prostoru.
20. Z toho je patrné, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky k ověření otázek, které mohly být pro řízení významné. Polské orgány pak potvrdily, že osoba žalobce v polských informačních systémech nefiguruje. Správní orgán I. stupně všechny tyto skutečnosti uvedl v prvostupňovém rozhodnutí, které soud považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Správní orgán I. stupně se tvrzením ohledně žádosti podané v Polsku řádně zabýval a na základě informací zjištěných přímo u polských orgánů se s ním v prvostupňovém rozhodnutí vypořádal, přičemž žádné vedené řízení, ani pobytové oprávnění žalobce v Polské republice nebylo zjištěno. Ostatně ani v žalobě k tomu žalobce žádnou konkrétní skutečnost, ze které by vyplývaly opačné závěry, neuvedl.
21. Žalovaný tyto závěry správního orgánu I. stupně potvrdil, k tomu doplnil, že ani případně podaná žádost by na tom nic neměnila, neboť samotná taková žádost může mít účinky pouze na území Polska, nikoli na území ČR a států EU, přičemž vydaným polským povolením k pobytu žalobce nedisponoval, což sám potvrdil. To byla, v návaznosti na prvostupňové rozhodnutí, hlavní argumentace žalovaného, se kterou prvostupňové rozhodnutí potvrdil, a soud v ní neshledal pochybení. Ani žalobce k tomu ničeho nenamítal.
22. Až sekundárně žalovaný uvedl, že má i pochybnosti o pravosti předložené žádosti podané v Polsku, kdy se opřel o poznatky mu známé úřední činnosti. Byť žalovaný konkrétně neuvedl, z jakých podkladů své poznatky o žádostech podaných v Polsku čerpal, nezpůsobuje to nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Šlo totiž o pouhou vedlejší a doplňující argumentaci žalovaného, kdy však hlavním a nosným důvodem rozhodnutí bylo zjištění od polských orgánů, dle kterého žalobce v Polsku žádným Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pobytovým oprávněním nedisponuje (což žalobce nepopíral) a žádné řízení s ním není vedeno, spolu s tím, že ani samotná podaná žádost v Polsku by žalobce k pobytu na území ČR neopravňovala.

23. Soud tedy považuje závěry žalovaného ohledně neoprávněného pobytu žalobce v období od 24. 5. 2025 do 17. 8. 2025 za dostatečné, mající oporu ve správním spise, přezkoumatelné a věcně správné.
24. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelé překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“*
25. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly, v této souvislosti vycházely primárně z výpovědi samotného žalobce. Přihlíděly k tomu, že žalobce na území ČR nemá žádné vazby, rodinu a zázemí má v domovském státě, kdy uvedl, že se vrátí za rodinou, na území ČR se vyhýbal plnění svých zákonných povinností, porušil oznamovací povinnost, nemá sjednané zdravotní pojištění, v rozporu s maďarským PKP začal v ČR pracovat, byl si vědom svého neoprávněného pobytu, avšak v ČR nečinil žádné kroky k jeho vyřešení, je dospělý, zdravý, schopný se o sebe postarat. Žalobce proti tomu v odvolání ani v žalobě ničeho nenamítal.
26. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů a neshledal v něm pochybení. Správní orgány se zabývaly všemi podstatnými okolnostmi soukromého a rodinného života ve smyslu shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, vztahujícímu se k čl. 8 Úmluvy, přičemž nepřiměřenost neshledaly, žalobce neuvedl žádnou konkrétní námitku, kterou by uvedené vyhodnocení zpochybnil. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce disponoval povolením k pobytu v Polsku, ani to, že by s ním bylo vedeno řízení o pobytové oprávnění v Polsku. Nebylo tudíž nijak

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

opodstatněné, aby k tomu správní orgány v souvislosti s posouzením dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života jakkoli přihlížely.

27. Soud neshledal důvodnou ani námitku, dle které správní orgány nezákonně stanovily počátek doby, od které nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států.
28. Stejnou námitkou se již zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 29. 9. 2025 č.j. 19 Az 41/2025-19, přičemž v dané věci neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit.
29. K vymezení počátku doby zákazu vstupu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010-83, potvrdil, že § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřil správním orgánům pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.
30. Správní orgány v projednávaném případě stanovily počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, ode dne, kdy cizinec vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, přičemž soud takové řešení považuje za souladné se zákonem. Z výše uvedeného usnesení NSS vyplývá, že správní orgán je na základě § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců oprávněn stanovit i počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup.
31. Zvolené řešení je v aktuální praxi správních orgánů běžně používané a je akceptované soudy. Nejvyšší správní soud k této variantě v odkazovaném usnesení č. j. 1 As 106/2010-83 konstatoval, že z hlediska účelu institutu správního vyhoštění se jeví jako nejrationálnější odvozovat počátek této doby až od okamžiku, kdy cizinec skutečně opustí území ČR (nyní území členských států EU a smluvních států). V souladu s tím je v daném případě počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup, stanoven okamžikem, kdy žalobce z území EU a smluvních států skutečně vycestuje, neboť předpokladem pro její plynutí je stav, kdy se již žalobce na daném území nenachází. Ani ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nebrání správnímu orgánu stanovit počátek zmíněné doby zákazu pobytu, neboť toto ustanovení řeší pouze to, jaká doba se nezapočítává do doby zákazu pobytu, neřeší určení samotného počátku doby zákazu pobytu.
32. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. listopadu 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.